Bizim Mahalle 2

Evhamdır Evham

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Selim'e…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri

Annem

Dede

Tayyare Hanım

Safiye Hanım

Bakkal Amca

Mahallemin
Küçükleri
Hasan
Zeliş
Ali
Serkan
Çamur
Benim adım Ali. Bizim Mahalle'ye hoş geldiniz. Biraz dolaşmaya ne dersiniz?

Tam karşıda bakkal amca; dükkânın kapısındaki gıcırtılı sandalyesinde oturuyor, mahallemizin köpeği Çamur'la konuşuyor, Çamur onu dinliyor, ilgisini çeken bir söz gelince kuyruğunu sallıyordu.

Yaklaştım:

- Hayırlı işler bakkal amca.

İkisi de bana baktı. Çamur'a doğru gülümsedim:

- Nasılsın Çamur?

Aynı şekilde kuyruğunu bana da salladı, galiba ne dediğimi anladı.

Bakkal amcaya da gülümsedim. Elimdeki listeyi verdim. Evirdi çevirdi:

-Bu listeyi sen mi yazdın?

Bakkal amcanın ne demek istediğini anladım. Benim yazım herkesinkine benzemediği için okuyamamıştı:

-Evet, ben yazdım.

Listeyi bana verdi:

- O hâlde yazdığın gibi de oku.

Ben büyük bir ustalıkla, yazdıklarımı okudum. Bakkal amca, okuduklarımı birer birer raftan indirdi. Sonra elimdeki listeyi gösterdi:

- Biraz okunaklı yaz.

Bu sırada Hasan geldi.

Onu çok seviyorum ve ona çok güveniyorum.

El sıkıştık, gülüştük. Bakkal amca da gülümsedi:

- Hoş geldin Hasan.

Hasan başını eğerek,

- Hoş bulduk, dedi.

Benim poşetlerim hazırdı.

Hasan:

- Bekle de beraber gidelim.

O fazla bir şey almadı. Benim poşetlerden birini ona verdim. Bakkal amcaya,

- Hayırlı işler, deyip çıktık.

Konuşarak yürüdük. Parkta biraz dolaşmaya karar verdik:

- Poşetleri eve bırakalım, dedik.

Sokağın başındaki çeşmeye yaklaşmıştık ki karşı köşeden, hırçın kız Zeliş'in gölgesi belirdi, sonra kendisi göründü:

"Eyvah!"

Ondan korktuğumuz yok ama bir kere yapıştı mı insanı kolay kolay bırakmaz. Ben alçak sesle Hasan'a:

- Hiç konuşmayalım, sadece gülümseyip geçelim.

Zeliş sırıtarak yaklaştı. Elimizdeki poşetlere baktı:

- Bakkalı boşaltmışsınız, başka bir şey kaldı mı?

"Evet" anlamında baş sallayıp gülümsedik.

Tam geçip gidecektik ki Zeliş:

- Dilinizi mi yuttunuz?

- Yoo!

- İyi öyleyse, size bir şey soracağım.

İçimizden yine **"Eyvah!"** dedik. Ben gevezelik ettim:

- Kolaysa sor.

- Sen kolayını da bilemezsin ya neyse, fazla uzatmayayım…

- İyi olur, poşetler ağır, kolum yoruldu.

- Yere koymayı akıl edemiyor musun?

- Hadi Zeliş uzatma!

Zeliş kaşlarını çattı.
Yüzüme tükürür gibi:

- Uzatan sensin!

Hasan, koluma hafifçe dokundu, yani "Cevap verme." demek istedi.

Cevap vermeden de olmuyor ki insanın tepesi atıyor. Dişlerimi sıktım, sabrettim:

- Tamam, haklısın, hadi sor.

- Hah, şöyle! Biraz sakin ol. Ne diyordum?

- Daha bir şey demedin.

- Biliyorum… Lafın gelişi o…

Sabrım taşmaya, kollarım yorulmaya başladı. Hasan benden daha sabırlı, bunun için onu ayrıca çok seviyorum.

Hırçın kız Zeliş ciddi bir tavır takınarak:

- Buralarda yabancı bir çocuk gördünüz mü?

Soruyu duyunca karnım ağrıdı. Burnumdan derin bir nefes aldım, o nefesi dişlerimin arasından çıkardım:

- Bütün soru bu mu?

Zeliş kızdığımı anladı ama ilk defa bir olgunluk gösterdi:

- Sabahleyin karşıma bir adam çıktı, bu soruyu sordu.

Zeliş böyle deyince işin ciddiyetini anladık. Hasan'la aynı anda,

- Eee, dedik.

- İlk defa gördüğüm bir adamdı. Suratını da hiç beğenmedim. Bana o çocuğu sordu.

- Hangi çocuğu?

- Ne bileyim ben… Kaybolan çocuğu…

Merak ettim:

- Kimmiş bu adam?

- Çocuğun babası…

- Hangi çocuğun?

- Kaybolan çocuğun…

Baktım ki bu konuşma böyle uzayıp gidecek ama konu önemli… Kayıp çocuk var, bir de babası… Son zamanlarda böyle "kayıp çocuk" olayları duyuyorduk. Sormamam gerekirdi ama daha fazla bilgi almak için Zeliş'e sordum:

- Sen ne dedin?

- Çocuğu bulursan bir daha kaybetme, dedim.

Gülümsedim:

- Tam da senin vereceğin cevaplardan biri.

- Bu ne demek şimdi?

- İyi demişsin, demek.

Zeliş yaptığım açıklamaya inanmadı:

- Kolunun yorgunluğu beynine vurdu galiba.

Böyle deyince yorulduğumu fark ettim. Poşetleri hafifçe yere değdirerek,

- Bu kaybolan çocuk, erkek mi kız mı, dedim.

Zeliş alaycı bir şekilde gülümsedi:

- Elbette erkek, başka ne olabilir ki…

Zeliş'in cevabı bizi biraz aşağılar gibiydi. Ağzımı açıp iki laf edecektim ki beni dinlemedi, dönüp gitti.

***

Hasan'la birlikte hem yürüdük hem de Zeliş'in anlattıklarını düşündük. O adam gerçekten çocuğunu kaybetmiş olabilirdi veya başka bir maksadı vardı. Her iki durum da hoş değildi.

Böyle tanımadığımız kişilerle fazla konuşmaya gelmez.

Fakat Zeliş dinler mi? Adama cevabı yapıştırmış. İyi ki adam ters bir şey söylememiş. Belki söylemiştir de Zeliş onun da cevabını vermiştir. Zeliş'e bir zarar gelmesini istemeyiz. Hırçın mırçın ama ne de olsa mahallemizin kızı…

Parkımız uzak değil fakat birazcık küçük. Parkın yerinde daha önce birkaç gecekondu varmış. Gecekondular bir yangın felaketi geçirince belediye burayı park hâline getirmiş, gecekondudakileri de belediyenin sosyal konutlarına yerleştirmiş. Bunları bana annem anlattı.

Bugün park tenha. İki çocuk annelerinin gözetiminde salıncakta sallanıyor. Çocuklardan biri biraz yaramaz galiba, bir bakıyorsun salıncakta bir bakıyorsun kaydırakta... Annesi çocuğun peşinde koşmaktan yorulmuş:

"Böyle yaparsan bir daha getirmem." diyor.

Çocuğun aldırdığı yok; evde kapalı kalmaktan sıkılmış, her tarafa saldırıyor.

Biz, çocukları seyrederken yan tarafımızdan bir gölge geldi. Karşımızda durdu. Başımızı kaldırıp yüzüne baktık. Uzun zamandır sakal tıraşı olmamış, başında siyah beresi olan tanımadığımız bir adam… Parmağıyla bizi işaret ederek,

- Siz buralı mısınız, diye sordu.

- Evet.

- Ben oğlumu kaybettim. Sizin yaşlarınızda… Sokak sokak onu arıyorum. Adı Serkan. Boyu posu, saçının rengi, yüzü, bakışları sizinki gibi. Sizi yandan görünce bir an oğlum zannettim, sevindim. Bir haftadır eve uğramıyor. **Annesi üzüntüden hasta oldu.**

Adam üzüntülü bir bakışla bizden yardım ister gibiydi.

- Böyle bir çocuğa rastladınız mı?

- Yoo!